

ΑΙ ΨΥΧΩΣΕΙΣ

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἄρτι ἐκδοθὲν σύγγραμμα τοῦ κ. Σίμωνος Ἀποστολίδου εἶνε, ὡς ἐγγράφη, τὸ βιβλίον τῆς ἡμέρας. Δι' ἀκαταμάχητων παραδειγμάτων ἀποδεικνύεται ἐν αὐτῷ, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρτιώτατοι τῶν ἐγκεφάλων ἔχουσι τὰς παθολογικὰς ἐλλείψεις των καὶ ὅτι πολλοὶ θεωροῦμενοι ὡς μεγάλοι ἄνδρες διανοητικῶς εὐρίσκονται εἰς τὰ σύνορα τῆς παραφροσύνης—καὶ καὶ ποτε μάλιστα τὰ ὑπερβαίνουσιν. Εἰς τὰ ποικίλα παραδείγματα τὰ ὅποια φέρεται ὁ συγγραφεὺς, προσθέτομεν καὶ ἡμεῖς τινὰ εἰλημμένα ἐξ ἰδίων ἡμῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς συγχρόνου κινήσεως καὶ κυρίως τῆς πολιτικῆς.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀνατομικῶς παρουσιάζει περίεργον ἀνωμαλίαν τὸ κρανίον του εἶνε εὐρύ, ἀλλ' ἡ ἐγκεφαλικὴ χώρα μικροτάτη. Εἶνε νηφάλιος καὶ πίνει μόνον σουμάδαν, ἀλλ' εἰς ἐκτάκτους στιγμὰς ἀρέσκειται εἰς τὰ πνευματώδη ποτὰ καὶ τότε βλέπει ὀπτασίαις καὶ πανηγυρίζει, συγκρούων τὸ κύπελλον μετὰ τῶν φίλων, τὴν παραχώρησιν τῆς Βερολινείου γραμμῆς. Φύσει εἶνε χαρκατῆρος εἰρηνικοῦ, ἀλλ' ἐνίοτε καταλαμβάνεται ὑπὸ μαχίμου ὁρμῆς καὶ τότε ζητεῖ νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον μετὰ «ὅ,τι ἔχει καὶ μετὰ ὅ,τι δὲν ἔχει.» Προσπαθεῖ ὅσον τὸ δυνατόν νὰ μηκύνῃ τὰς περιόδους τοῦ λόγου του καὶ νὰ βραχύνῃ τὰς περιόδους τῆς βουλῆς. Ἔχει τὴν αὐταρέσκειαν νὰ πιστεύῃ, ὅτι εἶνε ὁ μόνος Ἑλλην. Φοβεῖται πολὺ τὰς μηχανὰς τῆς ραπτικῆς (=μηχανορραφίας), τοὺς ἀγγλοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς ἀνταποκριτὰς τῶν ἐφημερίδων, καὶ τοὺς φοβεῖται τόσον πολὺ, ὥστε βλέπει συχνὰ ὁράματα, καὶ πάσχει τὴν λεγομένην μανίαν τῆς καταδιώξεως καὶ εἰδικῶς τὴν Ρουμβολδοειδῆ Στεφαναίαν. Εἶνε συνήθως ἀβροδίαιτος, ἀλλ' εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ὑποβάλλεται ὡς ἀσκητὴς εἰς ἄρτον ξηρὸν καὶ λάχανα.

ΛΕΒΙΔΗΣ

Ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν ἐκφύλων καὶ εἶνε κράσεως χυλικῆς καὶ ἰκτερώδους εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε οὐδέποτε ἐθεάθη ἐρυθρίων. Τὸ πάθος του εἶνε μεγαλομανία· νομίζει, ὅτι ἐπλάσθη διὰ νὰ διαδεχθῇ τὸν Δεληγεώργην εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἐνίοτε δεικνύει τάσεις αἱμαθόρους καὶ ἡμπορεῖ νὰ καταφάγῃ ἕνα Ὑπουργόν τῆς Δικαιοσύνης ὀλοζώντανον, ἀλλὰ δὲν τὸ πράττει, διότι φοβεῖται τὰς στομαχικὰς συνεπειὰς. Χαρακτηριστικὸν εἶνε εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ὅτι στερεῖται παντελῶς ὁσφρήσεως καὶ δύναται νὰ ἐνδιατρίψῃ ἐπὶ ἡμέρας ὅλας εἰς τὰ δυσωδέστατα τῶν ζητημάτων, ἅτινα μετ' ἰδίας εὐχαριστήσεως ἀναμοχλεύει. Εἰς τὴν φυσιολογικὴν ταύτην ἀδυναμίαν ὀφείλεται καὶ ἡ πολιτικὴ τῶν ἀποχωρήσεων, ἣν ἡσπασθη ἄλλοτε ἡ ἀντιπολίτευσις κατ' εἰσήγησιν αὐτοῦ.

ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑπνοβάτης, καταλαμβάνομενος ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεδριάσεων. Κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς καταλήψεώς του εἶνε ἐξαιρετικῶς ἀκατάληπτος· ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα καὶ φθέγγεται πολλὰ, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἀκροωμένων, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κατόπιν, ἂν ἐρωτηθῇ, εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶπεν.

ΤΖΑΝΕΣ

Ἔχει τὴν μονομανίαν τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῶν λατινικῶν, ἀνὴρ αἰσθηματίας καὶ εἰρηνικώτατος, τρέφων ὁμῶς παρὰδύως ἀκκτάσχετον ἀντιπάθειαν κατὰ τῶν εἰ-

ρηνοδικῶν, τοὺς ὁποίους μετὰ περιέργου συνδυασμοῦ φαντασίας παρομοιάζει πρὸς τὸ τουλουματύρι.

ΒΟΥΛΠΩΤΗΣ

Ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὰν περίοδον ἐτῶν σιγηλότατος, ὥστε ὑπετέθη ὅτι ἦτο ἄφωνος, ἐντούτοις ἀπεδείχθη, ὅτι ἦτο ὁ χαριέστατος τῶν ἀνθρώπων. Πάσχει ἀπὸ ἐν τικ ἢ μᾶλλον ἐν τακ νευρικόν, τὸ ὅποτον τὸν κάμνει ἐπαισθητῶς νὰ σαλεύηται. Κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις φαίνεται, ὅτι ἡ ὑγεία του ἐπαισθητῶς ἐτάκη.

(Πιθανὸν νὰ ὑπάρξῃ καὶ συνέχεια)

Μαῦρος Τάτος

ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ

Κουκουρίκου! κουκουρίκου! ἕνας πέτεινός φωνάζει
Καὶ τὰ πλουμιστὰ πτερά του ἀνω κάτω ξετινάζει
Κι' ἀπ' τὸ δένδρον ποῦ καθόταν δίνει μίαν καὶ πετᾷ
Καὶ πηγαίνει σὲ μιά κότα καὶ τὴν διπλοχαιριεῖ.

✽

Καὶ μ' εὐγένεια μεγάλη καὶ μὲ ὕψος τραγικὸ
Ἀρχινᾷ λα μινὸρε τραγουδάει ἐρωτικό.
Κι' ἡ καρδούλα του τῆς λέει εἶνε μαύρη καὶ πονεῖ
Κι' ἀπ' τὸ ἄχ! καὶ βᾶχ! τὸ τόσο τοῦ ἐδράχματος ἡ φωνή.

✽

Συγκινήθηκε ἡ κότα εἰς τὸν τόσον ἐρωτὰ του
Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔπασε στὴν ἀγκαλιά του

Μὰ εἰς τρελὴ μου ἀγάπη ξανθομάλλα μου μικρή,
Πότε θάρθῃς νὰ γλυκάνῃς τὴν ζωὴ μου τὴν πικρή;

Λίανος

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μία παράκλησις.

Εἰς τὰς παραχῶδεις συζητήσεις τῆς Βουλῆς καὶ μάλιστα ἐπὶ προσωπικῶν ζητημάτων πάντοτε βλέπομεν τὴν ἐξῆς σκηνήν: Ἀρχίζει βρισίδι πρώτης τάξεως καὶ μετὰ ταῦτα ὀρισμένοι βουλευταὶ ἐξ ἐκατέρως τῶν πτερύγων ἐγείρονται καὶ προσπαθοῦσι δῆθεν νὰ ἐφορμήσωσι κατ' ἀλλήλων. Δυστυχῶς εὐρίσκονται πολλοὶ ἀπλοῖκοι συνάδελφοί των, οἱ ὅποιοι τοὺς συλλαμβάνουν, τοὺς ἐμποδίζουν καὶ τοὺς καθησυχάζουν, ἐνῶ αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσι δῆθεν νὰ εἶνε ἐξηγριωμένοι καὶ τέλος πάντων μετὰ πολλὰς παρακλήσεις συγκατανεύουσι νὰ ξεθυμώσωσι. Εἴπομεν δυστυχῶς, διότι γνωρίζομεν, ὅτι ἐὰν δὲν εὐρίσκοντο αὐτοὶ οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν μέλλουσαν αἱματοχυσίαν δὲν θὰ εὐρίσκοντο καὶ αὐτοὶ οἱ παληκαράδες οἱ ὅποιοι ἀναστατώνουν τὴν Βουλὴν καὶ δὲν κάμνουν ἄλλο τι παρὰ νὰ ἐφαρμόζωσιν αἰωνίως τὸ πασίγνωστον ἐκεῖνο τοῦ κατὰ φαντασίαν ἥρωος «Πιάστε με γιατί θὰ τὸν δαίρω» Ἀπευθύνομεν λοιπὸν τὴν παράκλησιν εἰς πάντα βουλευτὴν νὰ μὴ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς τοὺς ἥρωας... κωμῶδιων διὰ νὰ λήξουν αἱ ἀηδία.

✽

Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ μόνον ἄτοπον.

Ὁ κύριος Δηλιγιάννης ἀναμνησθεὶς ἀρχαίων ἡμερῶν